

Decizii relevante
- anul 2008, trimestrul al III-lea -

Cuprins:

Cerere de punere sub interdicție. Competență de soluționare	1
Cerere de instituire a unui sechestru asigurător. Competență.....	2
Acțiune în despăgubiri. Erori judiciare. Competență	3
Plângere la Legea nr. 10/2001. Obligația de plată a cheltuielilor de judecată	6
Plângere la Legea nr. 10/2001. Obligația de plată a cheltuielilor de judecată	7
Legea nr. 10/2001. Soluționarea contestației pe fond	9
Legea nr. 10/2001. Obiectul reglementării	12
Legea nr. 10/2001. Persoana îndreptățită la măsuri reparatorii. Dovada dreptului de proprietate	14
Legea nr. 10/2001. Notificare care nu s-a făcut prin executorul judecătoresc.	
Efecte juridice.....	20
Legea nr. 10/2001. Restituirea unui imobil afectat activităților social-culturale. Obligația de menținere a afectățiunii.....	22
Acțiune în pretenții. Prescripția dreptului la acțiune.....	24

Cerere de punere sub interdicție. Competență de soluționare

Atât dispozițiile cuprinse în art. 30-35 din Decretul nr. 32/1954, cât și cele cuprinse în art. 142-145 C. fam., vorbesc de instanță judecătorească și nu de o anumită instanță (respectiv judecătorie sau tribunal), iar dispozițiile art. 2 lit. g C.pr.civ., care stabileau competența de soluționare a unor astfel de cauze în favoarea tribunalelor au fost abrogate prin OUG nr. 58/2003, rămânând aplicabile dispozițiile art. 1 pct. 1 C.pr.civ., privind competența generală a judecătoriilor.

Decizia nr. 45/DC din 2 iulie 2008

Prin sentința civilă nr. 458 din 20 februarie 2008, Judecătoria Vișeu de Sus a declinat competența de soluționare a cererii formulată de reclamanta R.I. împotriva pârâtei S.A. pentru punere sub interdicție în favoarea Tribunalului M.mureș, în temeiul

dispozițiilor cuprinse în Decretul nr. 32/1954, Titlul II din Cap. 2 C. fam. și art. 2 pct. 4 C. pr. civ.

Prin sentința civilă nr. 667 din 26 mai 2008, pronunțată în dosarul nr. 1384/100/2008, Tribunalul Mureș a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei Vișeu de Sus, constatând conflictul negativ de competență și înaintând dosarul pentru soluționarea conflictului Curții de Apel Cluj.

În considerentele sentinței, tribunalul reține că dispozițiile privind procedura punerii sub interdicție, cuprinse în art. 30-35 din Decretul nr. 32/1954, nu cuprind reglementări referitoare la competență, fiind aplicabile regulile dreptului comun, iar, în urma modificărilor aduse Codului de procedură civilă prin OUG nr. 58/2003, cererile de punere sub interdicție nu mai intră în competența de soluționare a tribunalelor, fiind aplicabile dispozițiile art. 1 pct. 1 C. pr. civ., privind competența generală de soluționare a cauzelor de către judecătoria.

Soluționând conflictul negativ de competență ivit între o judecătorie și un tribunal din circumscripția sa teritorială, în temeiul art. 22 C.pr.civ., curtea apreciază că instanța competentă material să soluționeze cererea de punere sub interdicție este judecătoria.

Astfel, așa cum corect a reținut tribunalul, atât dispozițiile cuprinse în art. 30-35 din Decretul nr. 32/1954, cât și cele cuprinse în art. 142-145 C. fam., vorbesc de instanță judecătorească și nu de o anumită instanță (respectiv judecătorie sau tribunal), iar dispozițiile art. 2 lit. g C.pr.civ., care stabileau competența de soluționare a unor astfel de cauze în favoarea tribunalelor au fost abrogate prin OUG nr. 58/2003, rămânând aplicabile dispozițiile art. 1 pct. 1 C.pr.civ., privind competența generală a judecătoriilor.

Cerere de instituire a unui sechestrul asigurător. Competență

Din dispozițiile art. 592 alin.(1) C.pr.civ. rezultă că aparține instanței sesizată cu judecarea acțiunii principale soluționarea cererii de instituire a unui sechestrul asigurător a cărei admisibilitate este legal condiționată de intentarea unei acțiuni.

În cauză, judecata asupra fondului este în curs pe rolul judecătoriei, prin urmare aceasta este instanța căreia îi aparține competența soluționării prezentei cereri de sechestrul asigurător.

Mai mult decât atât, din interpretarea per a contrario a dispozițiilor art. 961 alin. 2 coroborate cu cele ale alin. 1 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea C.S.M. nr. 387/2005, rezultă că cererea de instituire a măsurii sechestrului asigurător, care presupune obligatoriu o judecată în curs de desfășurare pe fondul dreptului, este de competența completului căruia i s-a repartizat acțiunea principală, fiind exclusă repartizării aleatorii.

Decizia nr. 47/DC din 5 august 2008

Acțiunea principală, aceea care reprezintă temeiul instituirii măsurii sechestrului asigurător, a fost înregistrată inițial pe rolul Tribunalului Cluj.

Prin sentința civilă nr. 242 din 6 mai 2008, Tribunalul Cluj și-a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei Cluj-Napoca.

Împotriva acestei sentințe părțile în proces au declarat recurs, soluționat de Curtea de Apel Cluj prin decizia civilă nr. 1390/R/13 iunie 2008, irevocabilă, în sensul

respingerii recursurilor ca nefondate, cu consecința menținerii efectelor hotărârii de declinare a competenței.

S-a statuat, așadar, cu putere de lucru judecat, că aparține Judecătoriei Cluj-Napoca competența de a soluționa în primă instanță cererea în materie succesorală formulată de reclamantul I.G.

Potrivit art. 592 alin. 1 C.pr.civ., cererea de sechestru asigurator se adresează instanței care judecă procesul.

Rezultă cu suficientă claritate că aparține instanței sesizată cu judecarea acțiunii principale soluționarea cererii de instituire a unui sechestru asigurator a cărei admisibilitate este legal condiționată de intentarea unei acțiuni.

În cauză, judecata asupra fondului este în curs pe rolul Judecătoriei Cluj-Napoca, prin urmare aceasta este instanța căreia îi aparține competența soluționării prezentei cereri de sechestru asigurator.

Mai mult decât atât, din interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 961 alin. 2 coroborate cu cele ale alin. 1 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea C.S.M. nr. 387/2005, rezultă că cererea de instituire a măsurii sechestrului asigurator, care presupune obligatoriu o judecată în curs de desfășurare pe fondul dreptului, este de competența completului căruia i s-a repartizat acțiunea principală, fiind exclusă repartizării aleatorii.

Față de cele ce preced, văzând și dispozițiile art. 22 alin. 2 și alin. 5 C.pr.civ., curtea a soluționat conflictul de competență, stabilind că aparține Judecătoriei Cluj-Napoca competența de a judeca cererea de înființare a măsurii sechestrului asigurator.

Acțiune în despăgubiri. Erori judiciare. Competență

Dispozițiile art.504 C.pr.pen., se referă în alin.1 la persoana care a fost condamnată definitiv și care are dreptul la repararea de către stat a pagubei suferite, dacă în urma rejudecării cauzei s-a pronunțat o hotărâre definitivă de achitare, iar în alin.2 la persoana care, în cursul procesului penal, a fost privată de libertate ori căreia i s-a restrâns libertatea în mod nelegal.

Cererea persoanei care nu s-a aflat într-una dintre situațiile de mai sus în cursul procesului penal pornit împotriva sa și prin care aceasta solicită plata venitului nerealizat pe perioada procesului, a cheltuielilor de judecată și a daunelor morale, este o acțiune în despăgubiri întemeiată pe dispozițiile art.998 C.civil, care, în raport de valoarea pretenției, potrivit dispozițiilor art.1 pct.1 Cod proc.civ., este de competența judecătoriei.

Decizia nr. 203/A din 11 septembrie 2008

Prin sentința civilă nr. 613 din 12.05.2008 a Tribunalului Maramureș a fost respinsă ca nefondată acțiunea civilă formulată de reclamantul B.I. pentru obligarea pârâtului Statul Român prin Ministerul Finanțelor reprezentat de D.G.F.P. Maramureș la plata sumei de 171.332 lei daune materiale și 300.000 lei daune morale.

Pentru a pronunța această sentință, tribunalul a reținut că reclamantul B.I. a solicitat statului român despăgubiri materiale și morale în sumă totală de 471.332 lei în

baza art. 504 alin.(1) Cod procedură penală care prevede următoarele: „Persoana care a fost condamnată definitiv are dreptul la repararea de către stat a pagubei suferite dacă în urma rejudecării cauzei s-a pronunțat o hotărâre definitivă de achitare”. Prin urmare, acest text din legea de procedură penală reglementează repararea pagubei materiale sau a daunei morale în cazul condamnării pe nedrept, răspunderea statului fiind o răspundere obiectivă, fără culpă, ca o garanție a statului pentru repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare în procesele penale.

După cum rezultă însă din hotărârile penale anexate acțiunii sale, reclamantul B.I. n-a fost condamnat definitiv pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor prevăzută de art. 246 Cod penal ci în primă instanță a fost achitat, în instanța de apel a fost desființată sentința de achitare și s-a dispus încetarea procesului penal pentru lipsa autorizării Ministerului Justiției necesară punerii în mișcare a acțiunii penale, instanța de recurs păstrând această ultimă hotărâre. Nefiind condamnat pe nedrept în cadrul procesului penal declanșat împotriva sa în anul 2003 și terminat în martie 2007, reclamantul B.I. nu este în sensul reglementării mai sus menționate victima unei erori judiciare care să atragă plata în favoarea sa de către stat a unor despăgubiri civile materiale și morale în baza art. 505 din Codul de procedură penală.

Potrivit art. 52 alin.3 din Constituția României, Statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare dar același text constituțional când spune că răspunderea statului este stabilită în condițiile legii – transferă codului de procedură penală (art.504-507) dreptul de a reglementa și determina cazurile de erori judiciare ce atrag răspunderea patrimonială a statului iar reclamantul B.I. nu se încadrează în aceste dispoziții cuprinse în legea de procedură penală.

Reglementarea cuprinsă în art. 504 alin.1 Cod procedură penală este în concordanță cu reglementarea dreptului la despăgubiri în caz de eroare judiciară cuprinsă în art. 3 din Protocolul nr.7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ratificată de România prin Legea 30/1994 potrivit căreia: „Atunci când o condamnare penală definitivă este ulterior anulată sau când este acordată grațierea, pentru că un fapt nou sau recent descoperit dovedește că s-a produs o eroare judiciară, persoana care a suferit o pedeapsă din cauza acestei condamnări este despăgubită conform legii ori practicii în vigoare în statul respectiv, cu excepția cazului în care se dovedește că nedescoperirea în timp util a faptului necunoscut îi este imputabilă în tot sau în parte”.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs în termenul legal, recurs recalificat de instanța de judecată în baza art.281² Cod proc.civ., ca apel reclamantul, solicitând modificarea deciziei atacate și admiterea acțiunii așa cum a fost formulată.

Reclamantul a criticat sentința atacată pentru netemeinicie, arătând că reținerea instanței de fond referitoare la faptul că nu este victima unei erori judiciare care să atragă plata în favoarea lui a unor despăgubiri materiale și morale pentru că nu a fost condamnat definitiv pentru săvârșirea infracțiunii prev.de art.246 C. penal, este greșită și nu-și găsește corespondent normele legale în vigoare.

Instanța de fond în motivarea hotărârii omite să invoce practica Curtea Europeană a Drepturilor Omului în materie, cât și faptul că pe parcursul celor 42 de luni cât a durat suspendarea din funcția de executor judecătoresc a fost supus unui impact psihic deosebit, atât el cât și familia lui, fiindu-i lezată grav demnitatea.

Prin întâmpinarea depusă, Statul Român reprezentat de Ministerul Economiei și Finanțelor prin Direcția Generală a Finanțelor Publice Maramureș s-a opus admiterii recursului, arătând că soluția pronunțată de instanța de fond este legală și respectă disp. art.504 alin.1 C.pr.pen. Norma constituțională cuprinsă în art.52 alin.3 din Constituție nu poate fi considerată ca foarte explicită pentru că face trimitere la „dispozițiile legii”, lege a cărei neconstituționalitate parțială a fost constatată de Curtea Constituțională.

Relevantă în cauză este decizia nr.45/1998 a Curții Constituționale, care a stabilit că organul legislativ nu a pus de acord prev.art.504 C.pr.pen. cu cele ale art.48 alin.3 din Constituție, că, curtea nu se poate substitui organului legislativ pentru a stabili condițiile specifice de acordare a despăgubirilor, cât și cele privind calificarea unei soluții juridice ca fiind o eroare judiciară, pentru că ar depăși statutul său constituțional.

Intimatul a mai arătat că decizia 8002/14.10.2005 nu are efecte juridice în prezenta speță, că pentru suma de 171.332 lei pretinsă cu titlu de venit nerealizat pe perioada suspendării, reclamantul trebuie să se judece cu Ministerul Justiției și nu cu Statul Român, că în privința cheltuielilor de judecată reclamantul trebuie să probeze realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al acestora, iar în privința daunelor morale solicitate, acestea sunt exagerate și neîntemeiate.

Examinând apelul declarat, curtea reține următoarele:

Pretenția reclamantei ce a constituit obiectul dosarului este de 486.332 lei și se compune din 171.332 lei reprezentând venit nerealizat pe perioada martie 2004 – mai 2007, 15.000 lei cheltuieli de judecată ocazionate de soluționarea cauzei penale și 300.000 lei daune morale, cu dobânda legală.

Acțiunea reclamantului a fost întemeiată pe dispozițiile art.504 C.pr.pen și 998 C.civil.

Curtea apreciază că în cauză nu sunt aplicabile dispozițiile art.504 C.pr.pen., pentru că acestea se referă în alin.1 la persoana care a fost condamnată definitiv și care are dreptul la repararea de către stat a pagubei suferite, dacă în urma rejudecării cauzei s-a pronunțat o hotărâre definitivă de achitare, iar în alin.2 la persoana care, în cursul procesului penal, a fost privată de libertate ori căreia i s-a restrâns libertatea în mod nelegal.

Din actele dosarului nu rezultă că reclamantul a fost condamnat definitiv, a fost privat de libertate ori i s-a restrâns libertatea în mod nelegal.

În sprijinul acestor rețineri vine și faptul că prin Ordinul nr.1331/C/30 mai 2007 al Ministrului Justiției reclamantul a fost repus în funcția de executor judecătoresc.

Prin urmare, cererea reclamantului prin care solicită obligarea pârâtului Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice la plata venitului nerealizat pe perioada martie 2004 – mai 2007, a cheltuielilor de judecată și a daunelor morale, este o acțiune în despăgubiri întemeiată pe disp.art.998 C.civil, care, în raport de valoarea pretenției, potrivit dispozițiilor art.1 pct.1 Cod proc.civ., este de competența judecătoriei.

În consecință, în baza art.282¹ Cod proc.civ., curtea va admite apelul, iar în baza art.297 alin.2 Cod proc.civ., va anula hotărârea atacată în întregime și va trimite cauza spre competentă soluționare Judecătoriei Vișeu de Sus.

Plângere la Legea nr. 10/2001. Obligația de plată a cheltuielilor de judecată

Temeiul obligării pârâtului la plata cheltuielilor de judecată este poziția procesuală de opunere la pretențiile formulate de reclamant. Întrunește această descriere poziția procesuală a primarului care a solicitat în mod constant, respingerea plângerii ca tardiv introdusă sau împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

Decizia nr. 208/A din 17 septembrie 2008

Prin sentința civilă nr.86/26.02.2008 s-a respins excepția tardivității introducerii acțiunii de către reclamantul P.V. invocată de către pârâtul primarul municipiului Cluj-Napoca și a fost admisă acțiunea precizată formulată de reclamantii S.P.A., P.V., S.A.F. împotriva pârâtului Primarul municipiului Cluj-Napoca și în consecință, s-a dispus anularea Dispoziției nr.2335 din 10 iulie 2006 emisă de pârâtul Primarul municipiului Cluj-Napoca. A fost obligat pârâtul să emită o nouă dispoziție prin care să procedeze la restituirea în natură către reclamantii a cotei de 584/684 parte din terenul în suprafață totală de 684 mp, situat în mun. Cluj-Napoca, str. S., înscris în CF 25366 Cluj, nr.top 20469/2/6. Pârâtul a fost obligat să plătească reclamantilor 1000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Instanța de fond a reținut că excepția tardivității introducerii acțiunii este nefondată, întrucât dispoziția 2335 emisă de pârât la data de 10.07.2006 a fost comunicată reclamantului la data de 17.07.2006, astfel încât prezenta acțiune înregistrată la instanță în data de 17.08.2006 a fost formulată în termenul legal, cu respectarea dispozițiilor art.26 alin.3 din Legea nr.10/2001 și 101 alin.1 Cod proc.civ.

Prin dispoziția nr.2335/10.07.2006 s-a respins notificarea reclamantilor privind restituirea în natură a cotei de 584/684 parte din terenul în suprafață de 684 mp, situat în Cluj-Napoca, str. S., motivat de faptul că reclamantii nu au făcut dovada proprietății asupra terenului, acesta trecând în proprietatea statului cu titlu de donație de la T.G. și T.I., iar donația nu a fost anulată prin hotărâre judecătorească.

Deși în Cf 25366 Cluj a fost intabulat imobilul în litigiu ca proprietatea lui T.G. și T.I., reclamantii și-au justificat pretențiile asupra imobilului în baza antecontractului de vânzare-cumpărare încheiat la 20.07.1974 cu proprietarii tabulari, care le-ar fi conferit dreptul de a solicita măsuri reparatorii în baza Legii nr.10/2001.

În ceea ce privește actul de donație, s-a constatat nulitatea absolută a acestuia prin sentința civilă nr. 1612/2006, pronunțată în dosarul nr.13303/211/2006 al Judecătoriei Cluj-Napoca, rămasă definitivă și irevocabilă prin respingerea recursului – decizia civilă nr. 840/R/2006 a Tribunalului Cluj, astfel încât erau incidente dispozițiile art.II lit.c din Legea nr.10/2001.

În temeiul art.26 din Legea nr.10/2001, tribunalul a dispus anularea dispoziției 2335/10 iulie 2006 emisă de pârâtul primarul mun. Cluj-Napoca și a dispus obligarea acestuia la emiterea unei noi dispoziții prin care să procedeze la restituirea în natură către reclamantii a cotei de 584/684 parte din terenul în litigiu.

În temeiul art.274 Cod proc.civ., pârâtul a fost obligat să plătească reclamantilor suma de 1000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariu avocațial.

Împotriva acestei hotărâri a formulat apel în termenul legal Primarul mun. Cluj-Napoca, solicitând modificarea sentinței civile nr. 86/26.02.2008 pronunțată de tribunalul Cluj, în sensul respingerii petitului privind obligarea la plata cheltuielilor de judecată.

În motivare s-a aratat că pârâtul nu a fost în culpă procesuală în această cauză, deoarece notificarea reclamanților a fost soluționată având în vedere înscrisurile depuse la dosar de către aceștia.

Imobilul în litigiu a fost donat statului, iar acțiunea de anulare a donației a fost promovată de reclamanți ulterior emiterii dispoziției și după ce aceasta a intrat în circuitul civil fiind comunicată și atacată la instanța de judecată, în acest caz pârâtul nu se află în culpă procesuală.

Analizând apelul formulat prin prisma motivelor invocate, curtea constată că acesta este nefondat, urmând a fi respins pentru următoarele considerente:

Art.274 Cod proc.civ., potrivit căruia, partea care cade în pretenții va fi obligată la cerere să plătească cheltuielile de judecată, stabilește regula în materia cheltuielilor de judecată, iar art.275 Cod proc.civ., care prevede că pârâtul care a recunoscut la prima zi de înfățișare nu va putea fi obligat la plata cheltuielilor de judecată este excepția și se aplică numai dacă pârâtul a recunoscut pretențiile reclamantului.

Temeiul obligării pârâtului la plata cheltuielilor de judecată este poziția procesuală de opunere la pretențiile formulate de reclamanți. Este real că reclamanții au depus hotărârea de constatarea nulității donației numai în cadrul plângerii împotriva dispoziției primarului, însă chiar și după depunerea acestei hotărâri, poziția procesuală a primarului prin reprezentanta acestuia a fost constantă, de respingere a plângerii ca tardiv introdusă sau împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

Prin urmare, poziția procesuală a pârâtului, constantă, fost de respingerea acțiunii, însă invocând excepțiile lipsei calității procesuale pasive a pârâtului și a tardivității plângerii. Așadar în mod corect a obligat instanța de fond pârâtul la plata cheltuielilor de judecată în condițiile în care au fost respinse excepțiile invocate și susținute de pârât și s-a admis pe fond acțiunea. Este real că hotărârea de constatarea nulității donației a fost depusă numai în cadrul plângerii formulate de reclamanți, însă pe de o parte, instanța de judecată era ținută să se pronunțe cu privire la toate probele administrate și pe de altă parte nu poate fi ignorată consecvența pârâtului de a-și menține poziția procesuală de respingerea acțiunii și după depunerea acestei hotărâri, care a fost hotărâtoare pentru soluționarea plângerii, hotărârea pronunțată pe fond nefiind cenzurată prin prezentul apel numai sub aspectul cheltuielilor de judecată. Prin urmare în mod corect au fost aplicate dispozițiile art. 274 C.Pr.Civ.

Având în vedere considerentele mai sus reținute, curtea va respinge ca nefondat apelul formulat de primarul municipiului Cluj-Napoca potrivit art 296 C.Pr.Civ.

Plângere la Legea nr. 10/2001. Obligația de plată a cheltuielilor de judecată

Întrucât art. 25 din Legea nr. 10/2001 republicată, prevedea un anume termen înăuntrul căruia apelantul trebuia să soluționeze notificarea reclamantului intimat, prin

simpla expirare a acestui termen pârâtul apelant este de drept în întârziere, așa cum stipulează art. 1079 alin. 2 pct. 1 C. civ., fără să mai fie necesară o altă punere în întârziere, prin expedierea unei notificări.

Împrejurarea că la fondul cauzei pârâtul și-ar fi manifestat poziția procesuală în sensul că „nu se opune admiterii în parte a acțiunii”, nu implică automat incidența art. 275 C.pr.civ., câtă vreme prin prisma art. 1079 alin. 2 pct. 1 C. civ., pârâtul era de drept în întârziere.

Decizia din 223/A din 18 septembrie 2008

Prin sentința civilă nr. 141/21.03.2008, pronunțată de Tribunalul Cluj s-a admis în parte excepția lipsei capacității procesuale de folosință a pârâtei Comisia pentru aplicarea Legii nr. 10/2001 și, în consecință, s-a respins acțiunea formulată de reclamantul S.W., în contradictoriu cu pârâta Comisia de aplicare a Legii nr. 10/2001; s-a admis acțiunea aceluiași reclamant, promovată în contradictoriu cu pârâtul Primarul municipiului Cluj-Napoca și, în consecință, pârâtul a fost obligat să emită în favoarea reclamantului dispoziție prin care să restituie în natură reclamantului terenul în suprafață de 300 stj.p. situat în Cluj-Napoca, str. O., înscris în CF 12208 Cluj, nr. top. 15478/7, 15479/7, iar în cazul în care restituirea în natură nu este posibilă se propune acordarea de despăgubiri în condițiile legii speciale; pârâtul a fost obligat la 5.950 lei cheltuieli de judecată în favoarea reclamantului.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut în considerentele sentinței faptul că, acțiunea reclamantului este întemeiată prin prisma art. 25 din Legea nr. 10/2001, având în vedere că imobilul i-a aparținut antecesorului reclamantului, S.M., cu titlu de proprietate extrafunciară, fiind preluat de Statul Român în baza Legii nr. 224/1948. Reclamantul a formulat în termen legal notificare, astfel încât, în baza art. 26 alin. 3 din Legea nr. 10/2001, având în vedere și dispozițiile din decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. XX/2007, se impune admiterea acțiunii.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel, în termen legal, Primarul municipiului Cluj-Napoca, arătând că este de acord cu admiterea acțiunii, în ceea ce privește modul de soluționare a acțiunii, însă, în temeiul art. 275 C.pr.civ. solicită admiterea apelului și exonerarea sa de plata cheltuielilor de judecată stabilite la fondul cauzei, motivat pe faptul că în speță nu s-a făcut dovada că a fost pus în întârziere conform art. 1079 C. civ. și, întrucât a fost de acord cu admiterea acțiunii reclamantelor, în mod nelegal a fost obligat la cheltuieli de judecată. S-a mai arătat în motivarea apelului că termenul de 60 de zile prevăzut de art. 25 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, începe să curgă de la data înregistrării notificării, sau, de la data depunerii înscrisurilor prevăzute de lege pentru soluționarea notificării, însă, legea nu prevede nici o sancțiune pentru depășirea acestui termen. În plus, dosarele conținând notificările și actele doveditoare se soluționează în ordinea numerelor de înregistrare.

Cu ocazia cuvântului pe fond, reclamantul intimat a arătat că se opune admiterii apelului, întrucât din anul 2002 de când a formulat notificarea și până în prezent, apelantul avea posibilitatea să-i soluționeze notificarea. Mai mult decât atât, în anul 2007, când s-a adresat cu o cerere scrisă apelantului, prin care a solicitat să i se comunice stadiul soluționării întâmpinării, acesta i-a răspuns că nu există nici o notificare depusă de reclamant.

Apelul este nefondat.

Potrivit art. 275 C.pr.civ. pârâtul care a recunoscut la prima zi de înfățișare pretențiile reclamantului nu va putea fi obligat la plata cheltuielilor de judecată, afară numai dacă a fost pus în întârziere înainte de chemarea în judecată.

Art. 1079 alin. 2 pct. 1 C. civ. stabilește că debitorul este de drept în întârziere în cazurile anume determinate de lege.

Întrucât art. 25 din Legea nr. 10/2001 republicată, prevedea un anume termen înăuntrul căruia apelantul trebuia să soluționeze notificarea reclamantului intimat, prin simpla expirare a acestui termen pârâtul apelant este de drept în întârziere, așa cum stipulează art. 1079 alin. 2 pct. 1 C. civ., fără să mai fie necesară o altă punere în întârziere, prin expedierea unei notificări.

Împrejurarea că la fondul cauzei pârâtul și-ar fi manifestat poziția procesuală în sensul că „nu se opune admiterii în parte a acțiunii”, nu implică automat incidența art. 275 C.pr.civ., câtă vreme prin prisma art. 1079 alin. 2 pct. 1 C. civ., pârâtul era de drept în întârziere, fără să mai fie necesară prealabila sa punere în întârziere prin notificare.

În consecință, în temeiul art. 296 C.pr.civ., raportat la art. 1079 alin. 2 pct. 1 C. civ., coroborat cu art. 25 alin. 1 din Legea nr. 10/2001 republicată, Curtea urmează să respingă ca nefondat prezentul apel

Legea nr. 10/2001. Soluționarea contestației pe fond

Instanța investită în cenzurarea deciziei sau a dispoziției de restituire în natură, nu este limitată doar la posibilitatea de a obliga unitatea deținătoare să emită o altă decizie sau dispoziție de restituire în natură. Dimpotrivă, instanța de judecată poate dispune ea însăși în mod direct restituirea imobilului preluat de stat fără titlu valabil.

O astfel de soluție se impune și pentru a evita o prelungire nejustificată a procedurii de restituire și pentru respectarea principiului soluționării cauzei într-un termen rezonabil, consacrat de art.6 paragraf 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, la care România a devenit parte.

Decizia nr. 212 din 17 septembrie 2008

Prin sentința civilă nr. 265 din 20 mai 2008 a Tribunalului Cluj a fost admisă în parte acțiunea civilă precizată de reclamanții B.R. și B.I. Jr., împotriva pârâtului Primarul Municipiului Cluj-Napoca, și în consecință, anulată Dispoziția nr. 1502/2007 emisă de pârât; s-a constatat că terenul în suprafață de 751 mp. situat în Cluj Napoca str. F. care se identifică cu imobilul cu nr. top 22164/16/2 a fost preluat abuziv; a fost stabilit dreptul reclamanților la măsuri reparatorii pentru terenul în suprafață de 751 mp, având nr. top 22164/16/2 constând în despăgubiri stabilite la valoarea de circulație a imobilului, despăgubiri acordate în condițiile Titlului VII din Legea 247/2005; a fost obligat pârâtul să înainteze întreaga documentație aferentă imobilului Comisiei Speciale pentru Stabilirea Despăgubirilor.

A fost respinsă cererea de obligare la acordarea de bunuri în compensare și de emiteră a unei noi dispoziții.

Pentru a pronunța această sentință, tribunalul a reținut că imobilul situat în Cluj-Napoca, str. B., devenită F., înscris inițial în CF Cluj 22501 nr.top.22164/16 în suprafață de 800 stjp. cu destinația de grădină a constituit proprietatea tabulară a reclamantei B.R..

Cu toate acestea, imobilul a avut caracterul de bun comun întrucât a fost dobândit în timpul căsătoriei cu defunctul soț B.I. Terenul a fost preluat de statul român în baza unor contracte de donație, atestate de oferta de donație autenticată sub nr.833/8.02.1978 de fostul Notariat de Stat.

La apariția Legii nr.10/2001 reclamanta și soțul acesteia, prin notificarea înregistrată sub nr.1128/31.07.2001 la Biroul executorului judecătoresc S.M. au solicitat restituirea în natură a terenului preluat la stat, situat în Cluj-Napoca, str. F.

Prin Dispoziția nr.1502/23.01.2007 emisă de Primarul municipiului Cluj-Napoca s-a respins notificarea deoarece revendicatorii nu au depus o hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă privind admiterea acțiunii în anularea donației conform art.2 alin.1 lit.1 din Legea nr.10/2001.

Prin sentința civilă nr.6940/2007 pronunțată de Judecătoria Cluj-Napoca s-a admis acțiunea civilă formulată de reclamanții B.R. și B.I. jr. împotriva Statului Român prin Consiliul local și s-a constatat nulitatea contractelor de donație având ca obiect terenurile în suprafață de 700mp, respectiv 300mp, situate în Cluj-Napoca, str. Frunzișului, fn . Parte din imobilul cu nr. top 22164/16 menționate în Oferta de donație autenticată sub nr.833/8 februarie 1979 de fostul Notariat de Stat Județean Cluj.

Sentința civilă nr.6940/2007 pronunțată de Judecătoria Cluj-Napoca a rămas irevocabilă prin respingerea apelului prin Decizia civilă nr.701/A/2007 de către Tribunalul Cluj. În consecință reclamanții au dreptul la acordarea de măsuri reparatorii, dispoziția emisă de pârât fiind nulă.

Conform copiei CF 22501 Cluj imobilul în litigiu de identifică cu imobilul cu nr.top 22164/16/2 „teren pentru construcții, cuprins în artera de drum de legătură cartierul Mănăștur - cartierul Zorilor” în suprafață de 751mp. Acest aspect a fost recunoscut de către reclamanți, motiv pentru care au și solicitat bunuri în compensare sau despăgubiri.

În ceea ce privește acordarea de bunuri în compensare, din probele administrate în cauză reiese că la nivelul municipiului Cluj-Napoca nu au fost identificate bunuri sau servicii care să poată fi acordate în compensare. În aceste condiții Primarul municipiului Cluj-Napoca nu poate dispune de bunurile din domeniul privat al municipiului fiind necesară o hotărâre a Consiliului local, conform prevederilor art.21 și 36 din Legea nr.215/2001, singurul organ care poate dispune în legătură cu includerea unor bunuri din domeniul public/privat al municipiului în lista la care face referire art.1 alin.5 din Legea nr.10/2001.

În cauză nu au fost înprocesuați nici Municipiul Cluj-Napoca și nici Consiliul local, situația în care instanța nu se poate substitui atribuțiilor acestora.

În ceea ce privește obligația pârâtului de a emite o nouă dispoziție prin care să propună acordarea de despăgubiri, raportat la Decizia nr. XX din 19 martie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, conducătorul unității deținătoare s-a pronunțat prin emiterea Dispoziției, astfel că după anularea acesteia de către instanță, acesta este cea care dispune cu privire la îndreptățirea reclamanților. De fapt, în acest fel se acordă eficiență principiului soluționării cauzei într-un termen rezonabil, evitându-se consecințele unei noi proceduri de emite a dispoziției care durează de la câteva luni la ani de zile, principiu consacrat în art.6 din CEDO.

Întrucât din întreg probatoriul administrat în cauză a reieșit că terenul în litigiu nu este liber, în cauză sunt incidente dispozițiile art.10 și 11 din Legea nr.10/2001 reclamanții sunt îndreptățiți la măsuri reparatorii constând în despăgubiri calculate la

valoarea de circulație imobilului. Modul de stabilire și de plată a despăgubirilor urmează a se face conform dispozițiilor Titlului VII din Legea nr.247/2005 modificat prin OUG nr.81/2007 de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel în termenul legal Primarul mun. Cluj-Napoca, solicitând modificarea în parte a sentinței atacate, în sensul obligării lui la emiterea unei noi dispoziții cu propunerea de acordare de măsuri reparatorii, constând în despăgubiri în condițiile Titlului VII din Legea nr. 247/2005.

În motivarea apelului, apelantul a arătat că soluția instanței de apel este greșită, întrucât s-a acordat ceea ce nu s-a cerut, respectiv a stabilit dreptul reclamanților la măsuri reparatorii pentru terenul revendicat și a dispus obligarea la înaintarea documentației către Comisia specială pentru stabilirea despăgubirilor, în condițiile în care, prin cererea de chemare în judecată s-a solicitat doar anularea dispoziției nr.1502/2007 și obligarea lui la emiterea unei noi dispoziții și nu soluționarea cauzei în temeiul Deciziei nr.XX.

Chiar raportat la Decizia nr.XX/2007 instanța este competentă și nu obligată să soluționeze pe fond contestația, astfel că sentința pronunțată a fost dată cu încălcarea principiului disponibilității, principiu în temeiul căruia partea are dreptul de a determina limitele cererii de chemare în judecată.

Examinând apelul declarat prin prisma motivelor invocate, curtea apreciază că apelul este lipsit de interes și, în consecință, în baza art.296 alin.1 Cod proc.civ., urmează să-l respingă pentru următoarele motive:

Cel nemulțumit de hotărâre, pentru a putea exercita dreptul de apel, trebuie să justifice un interes, folos practic, ceea ce presupune că el a căzut total sau parțial în pretenții, ca urmare a judecării în fața primei instanțe.

Prin dispozițiile Legii nr.10/2001, art.26 alin.2, s-a reglementat că deciziile, dispozițiile motivate de respingere a notificărilor sau a cererilor de restituire în natură pot fi atacate la instanțele judecătorești, iar în art.2 alin.4 și în art.14 din Legea nr.10/2001, se face referire la restituirea imobilelor prin hotărâre judecătorească. Prin urmare, este evident că instanța investită în cenzurarea deciziei sau a dispoziției de restituire în natură, nu este limitată doar la posibilitatea de a obliga unitatea deținătoare să emită o altă decizie sau dispoziție de restituire în natură. Dimpotrivă, instanța de judecată poate dispune ea însăși în mod direct restituirea imobilului preluat de stat fără titlu valabil.

O astfel de soluție se impune și pentru a evita o prelungire nejustificată a procedurii de restituire și pentru respectarea principiului soluționării cauzei într-un termen rezonabil, consacrat de art.6 paragraf 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, la care România a devenit parte.

În același timp, în cazul în care unitatea deținătoare sau unitatea investită cu soluționarea notificării nu respectă obligația prevăzută de art.25 și 26 din Legea nr.10/2001, se impune ca instanța investită să evoce fondul cauzei în condițiile art.297 alin.1 Cod proc.civ.

Într-un astfel de caz, lipsa răspunsului echivalează cu refuzul restituirii imobilului, refuz care nu poate rămâne necenzurat.

În concluzia celor reținute, curtea apreciază că apelantul nu justifică vreun interes în promovarea căii de atac a apelului.

În același timp, instanța mai reține că apelantul omite să observe că reclamanții au cerut în principal restituirea în natură a terenului în litigiu. Prin urmare, reclamanții și-au determinat obiectul procesului, cadrul procesual, în privința obiectului și participanților la proces, soluția pronunțată de instanța de fond respectând principiul disponibilității.

Legea nr. 10/2001. Obiectul reglementării

Terenul situat în intravilan și ocupat de construcții, prin urmare, se încadrează în dispozițiile art. 2 lit. i și 11 alin. 3 din Legea nr. 10/2001, conform art. 8 alin. 1 din aceeași lege, neintrând sub incidența ei doar terenurile obiect al legilor fondului funciar situate în extravilanul localităților, agricole sau forestiere.

Decizia nr. 216/A din 17 octombrie 2008

Prin sentința civilă nr. 84 din 21.02.2008 a Tribunalului Cluj, a fost respinsă plângerea formulată de reclamanții C.E. și C.O. pentru anularea dispoziției nr. 10343/28.11.2007 emisă de pârâtul Primarul municipiului Cluj-Napoca.

În considerentele acestei sentințe, tribunalul a reținut că, prin dispoziția atacată, a fost respinsă cererea reclamanților privind acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent pentru terenul în suprafață de 565 m.p. situat în mun. Cluj-Napoca, str. O., înscris inițial în CF nr. 12503 Cluj cu nr. topo. 15089, motivat de faptul că terenul revendicat a fost inclus pe anexa nr. 39 privind acordarea de despăgubiri, în baza legilor fondului funciar, iar suprafața de 255 m.p. a fost restituită reclamanților prin Ordinul nr. 145/01.03.2001 al Prefectului jud. Cluj.

Într-adevăr, astfel cum rezultă din mențiunile cuprinse în CF nr. 12503 Cluj, imobilul cu nr. top 15089 a fost inițial proprietatea numitei L.V.. Ca urmare a încheierii contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 7658 din 26 octombrie 1981, construcția a devenit proprietatea reclamanților C.E. și C.O., iar terenul a trecut în întregime în proprietatea Statului Român și administrarea operativă a G.I.G.C.L. Cluj, în temeiul art. 30 din Legea nr. 58/1974.

Ulterior, în baza Decretelor de expropriere nr. 41/1984, 61/1985, 48/1985 imobilul cu nr. top 15089 a fost dezmembrat astfel: - nr. top 15089/1 în suprafața de 183 mp reînscris în favoarea vechilor proprietari, respectiv în proprietatea Statului Român - nr. top 15089/2 în suprafața de 820 mp, transcris în CF nr. 92935 în favoarea Statului Român.

Prin Ordinul Prefectului Județului Cluj nr. 145/01.03.2001, s-a atribuit în proprietatea reclamanților C.E. și C.O. suprafața de 255 mp teren, situat în municipiul Cluj-Napoca str. Oltului nr. 59 înscris în CF nr. 92935 nr. top 24388, 24389, 24390.

În ce privește diferența de teren, ocupată de construcții, reclamanții au fost incluși în Anexa nr. 39 în vederea acordării de despăgubiri.

Din anexa la Decretul de expropriere nr.41/1984, a reieșit faptul că de la reclamanți nu s-a preluat teren, ci doar o construcție cu suprafața utilă de 15 mp și împrejurimi, bunuri care însă nu au fost solicitate prin notificarea formulată conform Legii nr.10/2001.

Terenul revendicat de reclamanți trecând în proprietatea Statului în temeiul art. 30 din Legea nr. 58/1974, face obiectul de reglementare al art. 36 alin. 3 din Legea nr. 18/1991 a fondului funciar, sens în care, pentru o parte din terenul preluat, s-a emis ordin al prefectului, în temeiul aceluiași act normativ.

Constatând că pentru un imobil nu pot coexista două regimuri juridice, unul întemeiat pe dispozițiile legii fondului funciar și un altul prin care să se acorde măsuri reparatorii în temeiul Legii nr. 10/2001 și având în vedere dispozițiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001 republicată, potrivit căroră nu intră sub incidența acestei legi terenurile ale căror regim juridic este reglementat prin dispozițiile legilor în materia fondului funciar, în temeiul dispozițiilor art. 26 din actul normativ menționat, tribunalul a respins ca neîntemeiată acțiunea civilă formulată de reclamanți.

Împotriva acestei sentințe, au declarat în termen legal apel reclamanții, solicitând schimbarea ei, în sensul admiterii plângerii, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea apelului lor, reclamanții învederează că, la data cumpărării imobilului din Cf 12503 Cluj, terenul a trecut în proprietatea Statului Român în temeiul art. 30 din Legea nr. 58/1974, doar o porțiune din acesta fiind atribuită în folosință pe durata construcției reclamanților, iar, ulterior, a fost expropriat, reclamanților restituindu-li-se în proprietate doar suprafața de 255 mp, pentru diferența de 565 mp rămasă în proprietatea statului, ocupată de construcții, neprimind nici un fel de despăgubiri, anexa la care face referire pârâțul nefiind văzută de nimeni, acesta fiind motivul pentru care au și formulat notificare în temeiul Legii nr. 10/2001, solicitând măsuri reparatorii prin echivalent, încadrându-se în disp. art. 2 lit. h privind obiectul de reglementare al acestei legi, fiind vorba de un imobil preluate de stat cu titlu valabil.

Pârâțul intimat, prin întâmpinare, a solicitat respingerea apelului ca nefondat, pe motiv că apelanții au fost incluși în anexa 39 în vederea acordării de despăgubiri în baza Legii nr. 18/1991, pe același teren, așa cum corect a reținut prima instanță, nu pot coexista două regimuri juridice, iar exproprierea ulterioară aplicării art.30 din Legea nr. 58/1974 nu este de natură să justifice acordarea măsurilor reparatorii prin echivalent în temeiul Legii nr. 10/2001.

Analizând apelul formulat prin prisma motivelor invocate, raportat la dispozițiile art. 292 alin. 1 și 295 alin. 1 Cod proc. civ., curtea apreciază că acesta este fondat, din considerentele ce urmează a fi expuse.

Astfel, starea de fapt reținută de prima instanță este corectă, în sensul că reclamanții au cumpărat parcela cu nr. top inițial 15089 teren în suprafață de 279 stjp. cu construcție de la fosta proprietară tabulară de sub B 4 din Cf 12503 Cluj, prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat de Notariatul de Stat Județean Cluj sub nr. 7658/26.10.1981, intabulându-și dreptul de proprietate asupra construcției sub B 9, 10 și dreptul de folosință asupra terenului aferent acesteia sub B 7, 8, terenul trecând în proprietatea Statului Român în baza art. 30 din Legea nr. 58/1974, statul intabulându-și dreptul de proprietate sub B 5.

Ulterior, terenul a fost dezlipit în două parcele, parcela cu nr. top nou 15089/1 teren în suprafață de 183 mp cu construcție, reînscriindu-se în vechea carte funciară, în favoarea reclamanților, iar parcela cu nr. top nou 15089/2 în suprafață de 820 mp fiind transcrisă în CF 92935 Cluj, nou deschisă, în favoarea Statului Român.

Pe o porțiune din acest teren, conform recunoașterii tuturor părților, au fost edificate construcții.

Tocmai de aceea, prin Ordinul nr. 145/1.03.2001 al Prefectului jud. Cluj, emis în baza dispozițiilor art. 36 alin. 3 din Legea nr. 18/1991 republicată, reclamanților li s-a atribuit în proprietate doar o suprafață de 255 mp din suprafața de 820 mp transcrisă în favoarea Statului Român în CF nou, rămânând o diferență de suprafață de 565 mp, nerestituită în natură.

Cu privire la această diferență, în măsura în care terenul nu era ocupat de construcții, trebuia emis un ordin al prefectului pentru atribuire în proprietate în favoarea reclamanților.

Fiind vorba de teren ocupat de construcții, s-a pus problema regimului juridic al acestuia, în condițiile în care, în chiar cartea funciară, acesta apare preluat de Statul Român de două ori, a doua oară prin expropriere.

Este adevărat că, în măsura în care legea în vigoare la data cumpărării imobilului de către reclamanți ar fi permis dobândirea de către aceștia a dreptului de proprietate asupra terenurilor prin acte juridice, exproprierea s-ar fi realizat de la aceștia.

Oricum, față de cuprinsul nerectificat al cărții funciare și, în cele din urmă, necontestat de nici una dintre părți, este vorba de un teren intravilan preluat de stat prin expropriere, ocupat de construcții, pentru care nu au fost achitate nici un fel de despăgubiri la data preluării abuzive.

Potrivit art. 39 din Legea nr. 18/1991 republicată, persoanele fizice ale căror terenuri agricole au fost trecute în proprietatea statului prin efectul unor acte normative de expropriere pot cere reconstituirea dreptului de proprietate. Terenul în litigiu, însă, nu este unul agricol, fiind situat în intravilan și ocupat de construcții, prin urmare, se încadrează în dispozițiile art. 2 lit. i și 11 alin. 3 din Legea nr. 10/2001, conform art. 8 alin. 1 din aceeași lege, neintrând sub incidența ei doar terenurile obiect al legilor fondului funciar situate în extravilanul localităților, agricole sau forestiere.

În condițiile în care terenul constituie obiect de reglementare al Legii nr. 10/2001, nu s-a făcut dovada că pentru acesta au fost acordate măsuri reparatorii prin echivalent în temeiul vreunui alt act normativ de reparație, anexa 39 la care face referire pârâțul, reținută de prima instanță, nefiind depusă la dosar nici măcar în apel, plângerea reclamanților este fondată, motiv pentru care, în temeiul art. 296 Cod proc. civ., apelul acestora va fi admis așa cum a fost formulat.

Legea nr. 10/2001. Persoana îndreptățită la măsuri reparatorii. Dovada dreptului de proprietate

Pentru ca apelantele să se poată prevala de textul art. 24 alin.(1) din Legea nr. 10/2001, respectiv pentru a se putea aprecia că sunt îndreptățite la întreaga suprafață de teren care apare în anexa la Decretul de expropriere, ar fi fost necesar, așa cum însuși textul menționat, o spune explicit, să nu existe alte probe contrare ale dreptului de proprietate.

Or, înscrierile din cartea funciară constituie o probă contrară, care contrazice flagrant anexa la decretul de expropriere, acestea dovedind fără putință de tăgadă că antecesoarea apelantelor era proprietară tabulară și deci îndreptățită la măsuri

reparatorii în baza Legii nr. 10/2001 doar cu privire la o suprafață mai mică decât cea menționată în anexa la decretul de expropriere.

Decizia nr. 221/A din 18 septembrie 2008

Prin sentința civilă nr. 105/20.02.2008, pronunțată de Tribunalul Bistrița-Năsăud s-a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată de reclamantele P.G.L.D. și P.V., împotriva pârâtului Primarul municipiului Bistrița, având ca obiect modificarea dispoziției nr. 1653/29.08.2007 emisă de pârât.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut în considerentele sentinței faptul că, prin dispoziția atacată s-a stabilit calitatea reclamantelor de persoane îndreptățite la restituire pentru imobilul casă de locuit, anexe gospodărești (șură veche și grajd), curte și grădină în suprafață de 518 mp, care a fost situată în Bistrița, din CF nr. 3409 Bistrița, nr. top. 76/3/b, propunându-se acordarea de măsuri reparatorii în echivalent, constând în titluri de despăgubire în condițiile Titlului VII din Legea nr. 247/2005. În ceea ce privește imobilul înscris în CF 3409 Bistrița, nr. top. 76/3, s-a constatat că reclamantele nu sunt îndreptățite cu privire la acesta, întrucât nu au putut invoca existența unor relații de rudenie cu proprietarii tabulari ai acestora. În ceea ce privește starea de fapt a imobilului, s-a constatat că în prezent acesta este ocupat de un bloc de locuințe, alea aferentă blocului, punct termic și parcare, nefiind posibilă restituirea sa în natură. În cauză nu poate fi reținută incidența dispozițiilor art. 24 din Legea nr. 10/2001, întrucât, întinderea dreptului de proprietate, solicitat de reclamante, de 810 mp, suprafață indicată a fi preluată în decretul de expropriere nr. 314/1981, este contrazisă prin însăși coala evolutivă nr. 3409 Bistrița, nr. top. 76/3/b, unde suprafața de teren înscrisă este de 518 mp.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel, în termen legal, reclamantele P.G.L.D. și P.V., solicitând admiterea apelului, modificarea sentinței atacate, în sensul admiterii plângerii, cu consecința modificării dispoziției atacate în sensul de a se dispune acordarea de măsuri reparatorii în echivalent pentru suprafața de 810 mp, în loc de 518 mp.

În motivarea apelului s-a arătat că argumentul în baza căruia instanța de fond a respins plângerea, respectiv că reclamantele nu au invocat existența unor relații de rudenie cu proprietarii de carte funciară, este eronat, întrucât, potrivit art. 24 din Legea nr. 10/2001, republicată, întinderea dreptului de proprietate se prezumă a fi cea indicată în actul normativ de autoritate.

Începând cu anul 1912, se arată de către apelantă, acest imobil s-a aflat în proprietatea antecesorilor lor, bunicii G.I. și soția, născută A.F., dobândit cu titlu de cumpărare, suprafața totală a imobilului fiind de 220 stj., adică 792 mp. În anul 1951 imobilul cu nr. top 76/3 s-a dezmembrat în nr. top. nou 76/3/a în suprafață de 76 stj., adică 274 mp, care s-a reînscris în CF 4182 și nr. top. 76/3/b în întindere de 144 stj., adică 518 mp, care s-a reînscris în CF 3409 Bistrița.

Se susține de către instanța de fond că G.M. împreună cu defunctul ei soț a fost proprietară tabulară doar asupra terenului cu nr. top. 76/3/b, de 518 mp, iar asupra nr. top. 76/3/a au fost întabulați în cartea funciară G.L., G.I., G.I., G.E. și B.M. născută G., susținându-se că nici reclamanta inițială și nici apelantele nu au invocat existența unor relații de rudenie și, pe cale de consecință, nu ar fi îndreptățite la terenul cu acest număr topografic. Aserțiunea instanței de fond, referitoare la acest aspect, contrazice cele relatate în plângere, în existența actelor de stare civilă, unde apelantele au arătat că,

pentru rațiuni exterioare, a avut loc acel partaj în 1951, însă, în fapt, întregul imobil alcătuia un singur trup de avere și s-a aflat în folosința lor, a bunicilor, și apoi a părinților apelantelor, până la expropriere.

Că este așa, rezultă din tabelul „secret de serviciu” cuprinzând proprietarii a căror imobile se expropriază, deci anterior Decretului nr. 314/1981, unde la poziția 100 este trecută mama apelantelor, G.M., din str. L., cu suprafață de 810 mp.

De altfel, pentru întregul imobil casă de locuit, anexe gospodărești și 810 mp teren, menționat în Decretul de expropriere nr. 314/1981, la poziția 100, apelantele au primit despăgubiri în sumă de 80.000 lei pentru construcții și 1.823 lei pentru teren.

Nu corespunde realității susținerea instanței de fond în sensul că prin notificare G.M. ar fi solicitat doar 518 mp, câtă vreme, deși inițial s-au trecut doar 518 mp în notificare, ulterior s-a rectificat suprafața la 810 mp, rectificare acceptată de către registratorul comisiei.

În sfârșit, arată apelante, de instanța de fond citează trunchiat dispozițiile art. 24 din Legea nr. 10/2001, fiind forțată statuarea instanței de fond în sensul că reclamanta G.M. sau apelantele ar fi solicitat măsuri reparatorii mai puțin decât avea dreptul.

Prin întâmpinarea formulată în cauză intimatul Primarul municipiului Bistrița a solicitat instanței respingerea apelului ca nefondat, cu motivarea că, din faptul că s-a corectat ulterior în notificare suprafața imobilului cu nr. top. 76/3/b din CF 3409 Bistrița, de la 518 mp până la 810 mp, nu conduce automat la admisibilitatea acțiunii, în mod corect prima instanță apreciind că doar suprafața de 518 mp a înțeles defuncta să o solicite, aspect ce rezultă și din indicarea în notificare a actului de partaj voluntar autentic din anul 1977 și indicarea defunctei G.M. ca persoană deposedată. Or, potrivit art. 22 alin. 5 din Legea nr. 10/2001, republicată, pot imobilele nesolicitate în termenul legal prevăzut de alin. 1 al aceluiași articol, nu pot fi solicitate măsuri reparatorii în instanță. Defuncta G.M. împreună cu defunctul său soț nu au fost niciodată proprietari tabulari asupra nr. top. 76/3/a înscris în CF 4182 Bistrița.

Apelul este nefondat.

Cu privire la circumstanțele de fapt ale cauzei.

Prin Dispoziția nr. 1653/29.08.2007, emisă de Primarul municipiului Bistrița, s-a soluționat notificarea nr. 245/10.08.2001, formulată de petenta G.M., domiciliată în Bistrița, str. L., decedată pe parcursul soluționării cererii, continuată de moștenitoarele P.G.L.D. și P.V., în sensul stabilirii calității acestora de persoane îndreptățite, în sensul Legii nr. 10/2001, pentru imobilul casă de locuit, anexe gospodărești (șură veche, grajd), curte și grădină în suprafață de 518 mp, care a fost situat în Bistrița, str. L., identificat în CF nr. 3409 Bistrița, nr. top. 76/3/b; s-a propus acordarea de măsuri reparatorii în echivalent, constând în titluri de despăgubire acordate în condițiile Titlului VII din Legea nr. 247/2005, respingându-se totodată cererea de restituire în natură a acestui imobil, întrucât, construcțiile au fost integral demolate, iar terenul este ocupat integral de blocul de locuințe nr. 3 din str. Lt. Călin, alee de acces, parcare auto și punct termic, amenajări de utilitate publică în înțelesul dispozițiilor art. 11 alin. 3 din Legea nr. 10/2001.

Concret, prin notificarea formulată în baza Legii nr. 10/2001, înregistrată sub nr. 245/10.08.2001, petenta G.M., născută Malej – antecesoarea reclamantelor apelante de azi -, a solicitat acordarea de despăgubiri bănești prevăzute de lege pentru imobilul înscris în CF 3409 Bistrița, nr. top. 76/3/b, constând din casă de locuit, curte, șură veche, grajd și

grădină în suprafață de 518 mp, ce a avut ca proprietar pe defunctul G.I., decedat la 23.02.1976 și pe numita G.M., în cotă de câte ½ parte fiecare.

În cuprinsul notificării, așa cum se poate lesne constata din lecturarea acesteia, se menționează de două ori suprafața imobilului cu nr. top. 76/3/b, ca fiind de 518 mp, notificarea fiind tehnoredactată. Pe una din aceste mențiuni este corectat prin scriere olografă, menționându-se suprafața de 810 mp, fără însă să se poată stabili și preciza cu certitudine dacă această corectură a fost făcută anterior înregistrării notificării, sau ulterior acestui moment.

Oricum, independent de momentul la care această corectură a fost făcută, aceasta nu poate fi luată în considerare, pentru motivele ce urmează a fi expuse.

Potrivit colii funciare evolutive nr. 4182 Bistrița, imobilul cu nr. top. 76/3, înscris sub nr. ser. A+2, avea o suprafață de 220 stj.p., adică 792 mp, constituind inițial proprietatea numiților G.I. și soția născută A.F. (A.F.), dreptul de proprietate al acestora fiind întabulat sub B 3, B 4 în această CF.

La data de 04.12.1951, prin încheierea de CF nr. 479/1951, în baza procesului-verbal din 05.12.1951 și a schiței de dezmembrare, imobilul cu nr. ser. A+2 se adnotează din această carte funciară și se dezmembrează în două parcele cu nr. top. noi, respectiv 76/3/a în suprafață de 76 stj.p. (273,6 mp), reînscris în CF nr. 4182 Bistrița, sub nr. ser. A+3, în favoarea foștilor proprietari, G.I. și soția născută A.F., și nr. top. nou 76/3/b în suprafață de 144 stj.p. (518,4 mp), transcris în CF 3409 Bistrița, în favoarea lui G.I. și soția născută A.F., aceste operațiuni fiind evidențiate sub B 5, B 6, B 7, în CF 4182 Bistrița.

Prin urmare, inițial, numiții G.I. și soția născută A.F., erau proprietari în două cărți funciare, respectiv în CF 4182 Bistrița, A+3, asupra nr. top. 76/3/a, în suprafață de 273,6 mp și, respectiv, în CF nr. 3409 Bistrița, A+1, nr. top. 76/3/b, în suprafață de 518,4 mp.

Din xerocopia colii funciare evolutive nr. 3409 Bistrița, rezultă că asupra imobilului cu nr. ser. A+1, cu nr. top. 76/3/b, constând din casă, curte și dependințe în str. L., în suprafață de 518 mp, au fost proprietari inițiali, sub B 1 și B 2, G.I. și soția născută A.F. (A.F.), în cotă de 16/32 parte.

La 12 aprilie 1954, în baza certificatului de moștenitor nr. 231/1954, sub B 3 – B 7, se întabulează, asupra porțiunii de proprietate de sub B 1 a lui G.I., numiții G.L. născută C., în cotă de 4/32 parte, G.I. I. Ilie, G.I. I. Ilie, B.M. născută G. și G.E.I., fiecare din aceștia în cotă de câte 3/32 parte.

Sub B 8 și B 9, la data de 23.04.1962 se întabulează, prin cumpărare la licitație, asupra imobilului cu nr. ser. A+1, G.I. și soția G.M., născută M., asupra porțiunii de proprietate de sub B 2 ce i-a aparținut lui A.F., precum și asupra porțiunilor de proprietate de sub B 3 – B 7.

Apoi, la 05.08.1977, în baza actului de partaj voluntar autentificat de Notariatul de Stat Bistrița-Năsăud, asupra porțiunii de proprietate de sub B 8 a lui G.I. se întabulează drept de proprietate în favoarea lui G.M. născută M., sub B 10.

Rezultă așadar că numita G.M. născută M., căsătorită cu defunctul G.E.I., a fost proprietară tabulară asupra imobilului cu nr. top. 76/3/b din CF 3409 Bistrița, constând din casă și curte, dependințe în str. L., în suprafață de 518 mp.

În anul 1992 imobilul de sub A+1 cu nr. top. 76/3/b se dezmembrează în mai multe imobile cu nr. top. noi, 76/3/b/2 în suprafață de 111 mp, care se comasează cu nr.

top. 8036/b și se transcrie în CF 5475 în favoarea locatarilor blocului nr. 3 de pe str. Lt. Călin sc. B, nr. top. 76/3/b/3 în suprafață de 219 mp, care se comasează cu nr. top. 8036/c și se transcrie în CF 5475 în favoarea scării C; nr. top. nou 76/3/b/4 cu suprafață de 17 mp, se comasează cu nr. top. 8036/b și se transcrie în CF 5475 în favoarea locatarilor scării D, iar nr. top. nou 76/3/b/1 în suprafață de 171 mp se reînscris în această CF în favoarea Statului Român.

Modalitatea în care imobilul cu nr. top. 76/3/b a fost dezmembrat după exproprierea sa de către Statul Român, prin decretul de expropriere nr. 314/1981, ar prezenta eventuală relevanță doar sub aspectul modalității de soluționare a notificării formulată de persoana îndreptățită, însă, nu este în măsură să impiețeze asupra înscrierilor inițial operate în CF 3409 Bistrița, înscrieri care evidențiază faptul că G.M., născută M., soția lui G.I.I., a fost proprietară tabulară asupra imobilului cu nr. top 76/3/b din CF 3409 Bistrița, constând din casă și curte, dependințe în str. L., în suprafață de 518 mp.

Prin urmare, cu privire la acest imobil cu nr. top 76/3/b din CF 3409 Bistrița, constând din casă și curte, dependințe în str. L., în suprafață de 518 mp, numita G.M. născută M., soția lui G.I.I., era îndreptățită la măsuri reparatorii în baza Legii nr. 10/2001.

În ceea ce privește imobilul cu nr. top. 76/3/a, în suprafață de 273,6 mp, acesta a rămas înscris în CF 4182 Bistrița, sub nr. ser. A+3, în favoarea numiților G.I. și soția A.F..

Pentru ca apelantele sau antecesoarea acestora să fi putut să se prevaleze de calitatea lor de persoane îndreptățite la măsuri reparatorii în baza Legii nr. 10/2001 și cu privire la nr. top. 76/3/a, din CF 4182 Bistrița, ar fi fost necesar să facă dovada fie că au fost proprietare tabulare asupra acestui imobil, fie că au calitatea de moștenitori ai proprietarilor tabulari G.I., căsătorit cu A.F..

Din actele de stare civilă depuse la dosar, rezultă că G.I. sau I., a fost căsătorit cu numita A.F., din căsătoria acestora rezultând și descendentul G.I., căsătorit cu numita M.M., fiica lui M.A., din căsătoria acestora din urmă rezultând două fiice, reclamantele din prezenta cauză, G.V. căsătorită cu P.I. și P.G.L.D..

Din certificatul de naționalitate emis la data 8 iulie 1936 de către Primăria orașului de reședință Bistrița, sub nr. 6454/1936, rezultă că numitul G.I. este căsătorit cu numita A.F., din a căror căsătorie au rezultat următorii copii: G.I., născut la 20.11.1908 în Bistrița, G.I., născut în 1911 în Bistrița, G.M., născută în 1913 în Bistrița și G.E., născut la 12.11.1924.

Rezultă așadar că defunctul soț al mamei apelantelor, G.I.I., a fost fiul lui G.I. și A.F., neputându-se face astfel confuzie în sensul că proprietarul G.I., căsătorit cu M.M., din CF 3409 Bistrița, nr. top. 76/3/b, ar fi una și aceeași persoană cu proprietarul G.I. căsătorit cu A.F., din CF 4182 Bistrița, nr. top. 76/3/a.

Câtă vreme în CF 4182 Bistrița, asupra nr. top. 76/3/a, în suprafață de 273,6 mp, erau proprietari tabulari G.I., căsătorit cu A.F. și câtă vreme aceștia au avut, pe lângă fiul G.I. căsătorit cu M.M. încă trei descendenți, pe G.I., G.M. și G.E., este evident că nici apelantele și nici antecesoarea lor G.M. născută M., nu se pot prevala de calitatea lor de persoane îndreptățite la măsuri reparatorii în baza Legii nr. 10/2001, pentru imobilul cu nr. top. 76/3/a din CF 4182 Bistrița, decât în situația în care ar putea face dovada, în primul rând că sunt unicele moștenitoare ale lui G.I. căsătorit cu A.F., iar în al doilea rând că sunt singurele care au formulat notificare în baza Legii nr. 10/2001 pentru acest imobil, independent de împrejurarea că mai există sau nu alți moștenitori.

Or, notificarea lui G.M. născută M., continuată de apelantele de azi a vizat strict imobilul asupra căruia G.M., născută M., a fost proprietară tabulară, respectiv imobilul din CF 3409, cu nr. top 76/3/b din CF 3409 Bistrița, constând din casă și curte, dependințe în str. L., în suprafață de 518 mp.

Este irelevant faptul că s-a făcut corectură în cuprinsul notificării, în sensul că peste suprafața de 518 mp s-a scris olograf 810 mp, câtă vreme G.M., născută M., nu avea în cartea funciară decât o suprafață de 518 mp.

Este adevărat că în anexa la Decretul de expropriere nr. 314/1981, la poziția 100, figurează G.M., cu suprafața de 810 mp teren expropriat, însă nu este mai puțin adevărat că această mențiune nu este de natură să contrazică cuprinsul cărții funciare – știut fiind că prin prisma art. 32-33 din Decretul-Lege nr. 115/1938 înscrierile operate în cartea funciară se bucură de forță probantă absolută -, și nici să-i confere acesteia un drept de proprietate tabulară asupra diferenței de teren de la 518 mp la 810 mp.

Cu privire la dispozițiile legale incidente în cauză.

Potrivit art. 3 alin. 1 lit. a din Legea nr. 10/2001, republicată, sunt îndreptățite, în înțelesul prezentei legi, la măsuri reparatorii constând în restituire în natură, sau, după caz, prin echivalent, persoanele fizice, proprietari ai imobilelor la data preluării în mod abuziv a acestora, art. 4 alin. 2 din aceeași lege stipulând faptul că de prevederile acestei legi beneficiază și moștenitorii legali sau testamentari ai persoanelor fizice îndreptățite.

Alin. 3 al art. 4 din Legea nr. 10/2001, republicată, prevede că succesibilii care după data de 6 martie 1945 nu au acceptat moștenirea, sunt repuși de drept în termenul de acceptare a succesiunii pentru bunurile care fac obiectul prezentei legi, cererea de restituire având valoare de acceptare a succesiunii pentru bunurile a căror restituire se solicită în temeiul acestei legi.

Alin. 4 al aceluiași articol stabilește că de cotele moștenitorilor legali sau testamentari, care nu au urmat procedura prevăzută la cap. III din lege, respectiv nu au formulat notificare în termenul prevăzut de lege profită ceilalți moștenitori ai persoanei îndreptățite care au depus în termen cererea de restituire.

Prin urmare, pentru ca apelantele și antecesoarea acestora, G.M. născută M., să se poată prevala de aceste dispoziții legale, ar fi fost necesar să fi făcut notificare în baza Legii nr. 10/2001 și pentru imobilul cu nr. top. 76/3/a din CF 4182, să fi dovedit faptul că au calitatea de moștenitori ai lui G.I. căsătorit cu A.F., și să fi probat faptul că indiferent dacă sunt sau nu alți moștenitori ai acestora, respectivi moștenitori nu au formulat notificare în baza Legii nr. 10/2001.

Or, G.M., născută M., a formulat notificare în nume propriu, strict pentru imobilul pe care l-a avut în proprietate tabulară, din CF 3409 Bistrița, nr. top. 76/3/b, constând din casă și curte, dependințe în str. L., în suprafață de 518 mp, iar nu și pentru imobilul din CF 4182, nr. top. 76/3/a, prevalându-se de calitatea de succesor al lui G.I., căsătorit cu A.F..

Pe cale de consecință, Curtea constată că apelantele, respectiv antecesoarea acestora, erau îndreptățite la măsuri reparatorii în baza Legii nr. 10/2001, doar pentru imobilul cu nr. top 76/3/b din CF 3409 Bistrița, constând din casă și curte, dependințe în str. L., în suprafață de 518 mp.

Potrivit art. 24 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, republicată, în absența unor probe contrare, existența și, după caz, întinderea dreptului de proprietate se prezumă a fi cea recunoscută în actul normativ sau de autoritate prin care s-a dispus măsura preluării

abuzive sau s-a pus în executare măsura preluării abuzive, alin. 2 prevăzând că, în aplicarea prevederilor alin. 1 și în absența unor probe contrare, persoana individualizată în actul normativ sau de autoritate prin care s-a dispus, s-au după caz, s-a pus în executare măsura preluării abuzive, este presupusă că deține imobilul sub nume de proprietar.

Prin urmare, pentru ca apelantele să se poată prevala de acest text legal, respectiv pentru a se putea aprecia că sunt îndreptățite la terenul de 810 mp pentru că această suprafață apare în anexa la Decretul de expropriere nr. 314/1981, ar fi fost necesar, așa cum însuși textul art. 24 din Legea nr. 10/2001, republicată, o spune explicit, să nu existe alte probe contrare ale dreptului de proprietate.

Or, în cauză, există o probă contrară, care contrazice flagrant anexa la decretul de expropriere, și anume cartea funciară 3409 Bistrița, nr. top. 76/3/b, care dovedește fără putință de tăgadă că defuncta G.M., născută M., antecesoarea apelantelor era proprietară tabulară și deci îndreptățită la măsuri reparatorii în baza Legii nr. 10/2001 doar cu privire la imobilul cu nr. top 76/3/b din CF 3409 Bistrița, constând din casă și curte, dependințe în str. L., în suprafață de 518 mp.

Așa fiind, în temeiul tuturor argumentelor mai sus expuse, constatându-se că prima instanță a pronunțat o soluție legală și temeinică, în temeiul art. 295, art. 296 C.pr.civ., Curtea urmează să respingă ca nefondat prezentul apel.

Legea nr. 10/2001. Notificare care nu s-a făcut prin executorul judecătoresc. Efecte juridice

Cererea de restituire adresată Comisiei de aplicare a Legii nr. 10/2001, chiar dacă nu este formulată prin executor judecătoresc este asimilată notificării în cazul în care din cuprinsul acesteia rezultă suficiente elemente de identificare atât a persoanelor îndreptățite, cât și a imobilului a cărui restituire se cere.

Decizia nr. 227/A din 19 septembrie 2008

Prin sentința civilă nr. 173/11.02.2008 a Tribunalului Maramureș, s-a admis acțiunea formulată de reclamanții R.I., I.I., S.V. și S.A. împotriva pârâtului Primarul comunei Petrova și s-a anulat dispoziția nr. 123/05.06.2006 emisă de pârât în baza Legii nr. 10/2001.

Pârâtul Primarul comunei Petrova a fost obligat să soluționeze prin dispoziție motivată fondul notificării la Legea nr. 10/2001, înaintată de reclamanți privind retrocedarea suprafeței de 22 ari teren intravilan în Petrova.

Pentru a pronunța această sentință tribunalul a reținut că prin cererea înregistrată la 02.05.2006, reclamanții au chemat în judecată pe pârâtul Primarul comunei Petrova, solicitând obligarea acestuia să dispună restituirea în natură, în baza Legii nr. 10/2001, a unui teren intravilan în suprafață de 22 ari, înscris în CF 293 Petrova, nr. top. 1311.

Prin sentința civilă nr. 1691/2006 Tribunalul Maramureș – Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, a respins ca rămasă fără obiect acțiunea reclamanților, cu motivarea că la data de 5 iunie 2006 pârâtul a emis dispoziția nr. 123/2006.

Prin decizia civilă nr. 1572/18.10.2006 a Curții de Apel Cluj, s-a admis recursul reclamanților, fiind casată sentința Tribunalului Maramureș, trimitându-se cauza spre rejudecare aceluiași tribunal, secția civilă.

În rejudecare, instanța a constatat că reclamanții au formulat cereri în baza Legii nr. 10/2001, începând cu data de 28.08.2001, în termenul prevăzut de lege.

Reclamanții sunt moștenitorii în calitate de descendenți ai proprietarului tabular S.G., a lui I., având deci calitatea de persoane îndreptățite la măsuri reparatorii, pârâțul trebuind să restabilească prin dispoziție motivată drepturile.

Împotriva sentinței a declarat recurs pârâțul, solicitând casarea acesteia și în principal trimiterea cauzei pentru o nouă judecată Tribunalului Maramureș, iar în subsidiar modificarea hotărârii și respingerea acțiunii reclamanților.

În ședința publică din 30.05.2008 instanța a recalificat calea de atac, stabilind că sentința atacată este supusă căii de atac a apelului.

În motivele de apel pârâțul apreciază că sentința este nelegală, întrucât în mod greșit a apreciat instanța că reclamanții ar fi formulat notificarea în termen legal.

Notificarea s-a făcut doar la 10.02.2003 prin executorul judecătoresc, aspect în raport de care respingerea acesteia ca tardivă este în concordanță cu legea.

Și pe fond hotărârea este nelegală, întrucât din probele administrate rezultă că trecerea în proprietatea statului a terenului în litigiu a avut loc în anul 1942, ceea ce îl exclude din sfera de aplicare a dispozițiilor Legii nr. 10/2001.

Apelul nu este fondat.

Potrivit dispozițiilor art. 22 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, republicată, persoana îndreptățită la măsuri reparatorii va notifica, în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a legii, persoana juridică deținătoare. Termenul de 6 luni a fost prelungit succesiv prin O.U.G. nr. 109/2001 și O.U.G. nr. 145/2001, fiind considerate în termen notificările formulate până la data de 14 august 2002.

Prin Normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 250/2007, la art. 22.1 lit. a, s-a stipulat că prevalează principiul realizării dreptului în raport de cel al respectării procedurii.

În acord cu acest principiu, corect a apreciat prima instanță că reclamanții au formulat notificarea în termen, prin cererile pe care le-au adresat Primăriei Petrova, chiar dacă cererile inițiale nu s-au făcut prin executor judecătoresc.

Cererea de restituire adresată Primăriei Petrova la 28.08.2001 Comisiei de aplicare a Legii nr. 10/2001, deși nu a fost formulată prin executor judecătoresc este asimilată notificării deoarece din cuprinsul acesteia rezultă suficiente elemente de identificare atât a persoanelor îndreptățite, cât și a imobilului a cărui restituire se cere.

Primăria Petrova a fost notificată în termen, iar notificarea făcută la 10.02.2003 prin executorul judecătoresc nu face decât să reitereze cererile anterioare ale reclamanților având ca obiectiv stabilirea măsurilor reparatorii pentru terenul în litigiu.

Criticile privind fondul cauzei sunt neavenite, câtă vreme dispoziția instanței este limitată la obligarea Primarului comunei Petrova la emiterea dispoziției motivate prin care să se soluționeze fondul notificării.

Este real că prin precizarea de acțiune, reclamanții au solicitat anularea dispoziției nr. 123/2006, emisă de Primarul comunei Petrova, și obligarea la restituirea în natură a imobilului, însă instanța nu s-a pronunțat asupra acestei cereri, iar reclamanții nu au atacat sentința.

Procesul civil fiind guvernat de principiul disponibilității, în apelul declarat de pârât sentința nu poate fi desființată sau schimbată, instanța nefiind investită cu apel declarat de reclamanti care ar fi avut interes să atace sentința pentru nesoluționarea fondului cererii.

Pentru considerentele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 296 C.pr.civ., urmează a se respinge ca nefondat apelul declarat de pârât.

Legea nr. 10/2001. Restituirea unui imobil afectat activităților social-culturale. Obligația de menținere a afecțiunii

Potrivit art.16 alin.(1) din Legea nr.10/2001, republicată, în situația imobilelor având destinațiile arătate în anexa nr.2 lit.a) pct.4 care face parte integrantă din lege, necesare și afectate exclusiv și nemijlocit activităților de interes public, de învățământ, sănătate, ori social-culturale, foștilor proprietari sau, după caz, moștenitorilor acestora, li se restituie imobilul în proprietate cu obligația de a-i menține afecțiunea pe o perioadă de 5 ani.

Decizia nr. 238/A din 24 septembrie 2008

Prin acțiunea înregistrată la Tribunalul Cluj, reclamantul M.I.V., a solicitat ca prin sentința ce o va pronunța în contradictoriu cu pârâtul Primarul Comunei Mihai Viteazu, să dispună anularea dispoziției nr.1969 din 26.11.2007 emisă de pârât și restituirea în natură a imobilului teren în suprafață de 1788 mp și casă cu suprafața construită de 310 mp, înscris în CF nr.1580, nr.top 32/8 și 33/1/8 a comunei Mihai Viteazu.

Prin sentința civilă nr.294 din 28 mai 2008 a Tribunalului Cluj, s-a respins ca neîntemeiată plângerea formulată de petentul M.I.V. în contradictoriu cu intimatul Primarul comunei Mihai Viteazu.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că prin dispoziția nr.1969/26.11.2007 emisă de pârât, s-a respins cererea reclamantului de restituire în natură a imobilului, propunându-se acordarea de despăgubiri.

Imobilul în litigiu a fost proprietatea părinților reclamantului, defuncții M.S. și M.S.

Reclamantul a mai formulat acțiuni întemeiate pe dreptul comun, având ca obiect revendicarea imobilului, anterior intrării în vigoare a Legii nr.10/2001.

Imobilul teren și construcție compusă din 7 camere și anexă având destinația de cămin cultural, face parte din domeniul public al comunei Mihai Viteazu.

Potrivit art.1 din Legea nr.213/1998, dreptul de proprietate publică aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale, asupra bunurilor care potrivit legii sunt de uz sau de interes public. În anexa legii, la pct.III sunt enumerate bunurile din domeniul public al comunelor, între care la pct.5 figurează și clădirile în care consiliile locale își desfășoară activitatea, instituțiile publice de interes local, etc., categorie în care intră și căminele culturale.

Așadar, a concluzionat tribunalul, nu este posibilă restituirea în natură a imobilului, ci doar acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent, așa cum s-a procedat prin dispoziția atacată.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamantul, solicitând schimbarea ei în sensul admiterii cererii introductive de instanță.

În motivarea apelului, reclamantul a criticat soluția primei instanțe, susținând că în speță sunt îndeplinite condițiile restituirii în natură a imobilului, deoarece este unicul moștenitor al defunctei sale mame M.S., cea care a formulat notificarea în temeiul Legii nr.10/2001.

Contrar celor reținute în dispoziția primarului și în sentința primei instanțe, reclamantul este îndreptățit la restituirea în natură a imobilului, cu toate că afectarea actuală a acestuia este aceea de cămin cultural, deoarece în anexa 2 lit.a) pct.4 la Legea nr.10/2001, se precizează că se restituie și imobilele ocupate de instituții culturale.

Art.1 din Legea nr.10/2001 prevede că sunt supuse restituirii imobilele preluate abuziv de stat, iar în art.2 lit.h) se arată că se restituie orice alte imobile preluate de stat cu titlu valabil, astfel cum este definit la art.6 alin.1 din Legea nr.213/1998.

Din dispozițiile art.6 al Legii nr.213/1998 rezultă că sunt supuse restituirii în natură imobilele preluate abuziv de către stat, fără să se facă distincție între imobilele din domeniul public sau privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale. Faptul că imobilul face parte din domeniul public al comunei Mihai Viteazu, nu constituie o piedică la restituirea în natură a imobilului.

Având în vedere dispozițiile deciziei nr.XX din anul 2007 a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanța judecătorească dispune în mod direct restituirea imobilului preluat de stat.

Intimatul Primarul comunei Mihai Viteazu prin întâmpinare a solicitat respingerea apelului reclamantului.

În motivarea poziției sale, pârâtul a susținut că în evidențele întocmite în anul 1965 de către Sfatul Popular al comunei Mihai Viteazu, imobilul în litigiu era compus din 7 încăperi și a fost dobândit prin cumpărare. Între imobilul preluat de stat și cel existent în prezent, există diferențe.

Reclamantului i s-a respins o acțiune, prin decizia civilă nr.985/1997 a Curții de Apel Cluj, precum și o altă acțiune promovată după intrarea în vigoare a Legii nr.10/2001, situație în care reclamantul are dreptul doar la măsuri reparatorii.

Nu s-a stabilit prin hotărâre judecătorească irevocabilă, că imobilul a fost preluat fără titlu sau fără titlu valabil.

Chiar în situația în care s-ar dispune restituirea în natură, aceasta este condiționată de păstrarea afectării pe o durată de 3 ani.

Reclamantul și pârâtul au depus concluzii scrise la dosar.

Examinând apelul reclamantului, curtea reține următoarele:

Asupra imobilului înscris în CF nr.1580 Mihai Viteazu, nr.top 32/8 și 33/1/8 casă și grădină în suprafață de 1788 mp, au fost proprietari tabulari antecesorii reclamantului, M.S. și soția Moldovan S.

Prin dispoziția nr.1969 din 26 noiembrie 2007 emisă de Primarul comunei Mihai Viteazu, s-a respins solicitarea reclamantului M.I.V. de restituire în natură a imobilului înscris în CF nr.1580 Mihai Viteazu, nr.top 32/8 și 33/1/8, cu motivarea că prin sentința civilă nr.934/2006 s-a respins cererea de restituire în natură a imobilului cu destinația de cămin cultural și s-a propus acordarea de despăgubiri.

Este adevărat că prin sentința civilă nr.934 din 27 octombrie 2006 a Tribunalului Cluj, s-a respins capătul de cerere formulat de reclamant împotriva pârâtului privind

restituirea imobilului în natură, dar aceasta s-a făcut în considerarea faptului că i se lasă primarului posibilitatea soluției pe care urmează să o dea notificării reclamantului, însă nu s-a judecat cauza pe fond în sensul respingerii cererii de restituire în natură.

Sușinerile pârâtului că imobilul ar fi fost dobândit de comuna Mihai Viteazu cu titlu de cumpărare, sau că ar exista deosebiri între imobilul preluat și cel existent în prezent nu sunt dovedite cu nici un mijloc de probă. Tabelul propus de pârât este nerelevant sub acest aspect.

La termenul din 17 septembrie 2008, curtea a pus în discuția reprezentantului reclamantului-apelant, necesitatea efectuării unei expertize tehnice, însă acesta nu a fost de acord cu efectuarea ei.

Decizia civilă nr.985/1997 pronunțată de Curtea de Apel Cluj, prin care admitându-se recursul împotriva deciziei civile nr.1241/1996 și a sentinței civile nr.3874/1995, declarat de pârâtul Consiliul local al comunei Mihai Viteazu și respingându-se acțiunea având ca obiect radierea dreptului de proprietate al Statului Român din CF nr.1580 Mihai Viteazu, nr.top 32/8 și 33/1/8, nu constituie lucru judecat în cauză, deoarece prezenta acțiune este formulată în baza Legii nr.10/2001 și prin urmare nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art.1201 C.civ. privind tripla identitate de obiect, cauză și părți.

În ceea ce privește destinația construcției de cămin cultural și includerea lui în domeniul public al comunei Mihai Viteazu prin Hotărârea Guvernului nr.969/2002, la poziția nr.13 din lista anexă, curtea reține hotărârea guvernamentală este din 5 septembrie 2002, pe când notificarea a fost formulată de M.S. anterior, la data de 25 mai 2001 prin executorul judecătoresc.

Potrivit art.16 alin.(1) din Legea nr.10/2001, republicată, în situația imobilelor având destinațiile arătate în anexa nr.2 lit.a) pct.4 care face parte integrantă din lege, necesare și afectate exclusiv și nemijlocit activităților de interes public, de învățământ, sănătate, ori social-culturale, foștilor proprietari sau, după caz, moștenitorilor acestora, li se restituie imobilul în proprietate cu obligația de a-i menține afectațiunea pe o perioadă de 3 ani.

Pentru aceste considerente, în temeiul art.296 C.pr.civ.se va admite apelul declarat de reclamant împotriva sentinței, care va fi schimbată în sensul că se va admite apelul declarat de reclamant în contradictoriu cu pârâtul și în consecință, se va anula dispoziția nr.1969 din 26.11.2007 emisă de Primarul comunei Mihai Viteazu și se va dispune restituirea în natură a imobilului casă și grădină în suprafață de 1788 mp, înscris în CF nr.1580 Mihai Viteazu, nr.top 32/8 și 33/1/8.

Reclamantul va fi obligat să mențină afectațiunea de cămin cultural a construcției restituite, o perioadă de cinci ani.

Acțiune în pretenții. Prescripția dreptului la acțiune

Dreptul la acțiunea în restituirea despăgubirilor încasate în mod nejustificat se naște doar la data când s-a pronunțat în recurs decizia prin care s-a anulat actul ce a stat la baza plății despăgubirilor și este supus general de prescripție de 3 ani.

Decizia nr. 1669/R din 15 septembrie 2008

Prin sentința civilă nr. 8973/14.XI.2007 a Judecătoriei Cluj-Napoca, s-a admis în parte acțiunea reclamantului Ministerul Economiei și Finanțelor împotriva pârâtei C.E., care a fost obligată să restituie reclamantului suma de 22.903,32 lei, respingându-se petitul vizând restituirea sumei menționate, actualizată cu rata inflației.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că prin Hotărârea nr. 223/1997 a Comisiei Județene Cluj pentru aplicarea Legii nr. 112/1995, i s-au acordat pârâtei C.E. despăgubiri în cuantum de 160.444.320 lei, pentru imobilele situate în Cluj-Napoca str. P. și str. R., fostă G. În baza ordinului de plată nr. 511/18.V.1998, suma menționată fiind actualizată, a ajuns în cuantum de 229.033.200 lei vechi, plătită efectiv pârâtei.

Ulterior prin decizia civilă irevocabilă nr. 162/R/2006 dată în Dosarul nr. 17.368/2005 al Curții de Apel Cluj, admitându-se recursul numiților A.V.I.S. și A.S.F., s-a modificat decizia pronunțată în apel, anulându-se în final Hotărârea Comisiei Județene nr. 223/1997, pe considerentul că pârâta nefiind moștenitoarea proprietarilor tabulari ai celor două imobile, nu era îndreptățită la despăgubiri.

Întrucât titlul în baza căruia s-a făcut plata despăgubirilor, a fost anulat, s-a apreciat că pretențiile reclamantului de restituire a sumei efectiv plătite, sunt întemeiate.

Pârâta fiind însă de bună credință, la data încasării despăgubirilor, având convingerea că este moștenitoarea foștilor proprietari tabulari, s-a concluzionat că nu poate fi obligată să restituie în temeiul art. decât suma cu care s-a îmbogățit, chiar dacă însărăcirea reclamantului este mai mare.

Apelul reclamantului a fost admis prin decizia civilă nr. 167/20.III.2008 a Tribunalului Cluj, fiind schimbată sentința atacată, în sensul că pârâta a fost obligată să restituie reclamantului suma de 22.903,32 lei, actualizată cu indicele inflației, începând cu data de 18.V.1998 și până la achitarea integrală a debitului, respingându-se ca nefondat apelul pârâtei.

Pentru a pronunța această soluție, Tribunalul a reținut că în mod corect a înlăturat prima instanță excepția nulității cererii de chemare în judecată, câtă vreme s-a indicat suma la care se solicită aplicarea indicelui inflației. Determinarea sumei exacte, fiind doar o chestiune de calcul, nu se poate pretinde că obiectul acțiunii introductive ne este indicat.

La fel de corect a fost respinsă și excepția prescripției dreptului la acțiune, întrucât termenul general al prescripției extinctive, nu începe să curgă din 18.V.1998, când dreptul reclamantului de a cere restituirea despăgubirilor nu era născut, nici de la momentul pronunțării Deciziei civile nr. 93/2001 a Curții de Apel Cluj, din același considerent.

Este de asemenea irelevantă, în privința prescripției extinctive, data la care Statul Român a pierdut calitatea de proprietar, deoarece titularul dreptului de a cere restituirea despăgubirilor este în conformitate cu art. 13 din Legea nr. 112/1995, Ministerul Finanțelor în nume propriu și nu Statul Român.

Pe fondul cauzei înlăturându-se apărările pârâtei, deoarece temeiul plății nu este contractul, s-a apreciat că reclamantul este îndreptățit la restituirea sumei actualizate, căci din pricina procesului inflaționist, între momentul plății despăgubirii și cel al restituirii, suma nominală a suferit o puternică devalorizare, ideea actualizării creanțelor fiind de mult acceptată de legiuitor.

Împotriva acestei decizii pârâta C.E. a declarat recurs în termenul legal, solicitând modificarea ei în sensul admiterii apelului pârâtei și rejudecând anularea acțiunii introductive, iar în subsidiar respingerea ei ca fiind prescrisă.

În motivare pârâta prezintă un scurt istoric al cauzei, relevând succesiunea împrejurărilor care au condus la plata despăgubirilor, arată că a fost de bună credință, fiind convinsă atât la data formulării cereri în baza Legii nr. 112/1995, cât și la momentul plății, că ambii copii ai foștilor proprietari tabulari, sunt decedați.

Cu toate acestea prin Decizia nr. 93/2001 a Curții de Apel Cluj, fiii proprietarilor tabulari, au revendicat cu succes de la Statul Român imobilul pentru care i s-au acordat pârâtei despăgubiri, existând implicit la acea dată certitudinea că pârâta din prezenta cauză nu este îndreptățită la despăgubiri și că s-a făcut o plată nedatorată.

Dreptul reclamantului la acțiunea în repetițiune, născându-se la momentul rămânerii irevocabile a Deciziei Curții de Apel Cluj nr. 93/2001, recurenta consideră că acțiunea promovată în prezentul dosar în data de 10.VII.2007, este prescrisă.

Sușținând apoi că acțiunea reclamantului nu cuprinde obiectul și valoarea lui, trebuia declarată nulă în conformitate cu dispozițiile art. 133 raportat la art. 112 Cod.pr.civ., mai ales în lipsa probei privind cuantumul devalorizării monedei naționale.

Prevalându-se apoi de calitatea sa de accipiens de bună credință, pârâta consideră că nu poate fi obligată la plata sumei actualizate, făcând trimitere în final la dispozițiile art. 969 Cod.civ. și art. 1578 Cod.civ. și la teoria impreviziunii vizând raporturile contractuale.

Prin întâmpinare reclamantul a solicitat respingerea recursului.

Curtea examinând dosarul cauzei, prin prisma motivelor invocate, constată că recursul pârâtei este nefondat, pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

Incidența dispozițiilor art. 133 Cod.pr.civ., raportat la art. 112 alin. 1 punctul 3 Cod.pr.civ., care sancționează cu nulitatea, cererea de chemare în judecată care nu cuprinde obiectul ei, este exclusă în cauză, din moment ce reclamantul prin acțiunea introductivă de instanță, a solicitat în mod expres obligarea pârâtei la plata sumei de 22.903,32 RON, actualizată cu rata inflației începând cu data de 18.V.1998 și până la plata efectivă și integrală a sumei.

Câtă vreme cuantumul ratei inflației, este periodic dat publicității de Institutul Național de Statistică, constituind un fapt de notorietate publică ce nu mai trebuie probat, apare cu evidență faptul că obiectul acțiunii introductive este clar determinat, indicându-se exact valoarea lui, actualizarea sumei pretinse urmând să se facă de către executorul judecătoresc, doar la momentul plății efective, în virtutea dispozițiilor art. 371 alin. 3 teza finală Cod.pr.civ.

În ce privește excepția prescripției dreptului la acțiune, în mod corect au respins instanțele inferioară această excepție.

Actul în temeiul căruia s-a făcut plata despăgubirilor, respectiv Hotărârea nr. 233/15.V.1997 a Comisiei Județene Cluj pentru aplicarea Legii nr. 112/1995, fiind anulată doar în recurs, prin Decizia civilă nr. 162/23.I.2006 a Curții de Apel Cluj, înseamnă că dreptul la acțiunea în resciziune s-a născut doar la această dată, în virtutea efectelor produse de această anulare, constând în desființarea retroactivă a Hotărârii menționate și repunerea părților în situația anterioară.

Prin urmare, câtă vreme Hotărârea nr. 233/15.V.1997 a Comisiei Județene nu a fost desființată de instanță, fiind în ființă la data rămânerii irevocabile a deciziei nr.

93/18.IV.2001, prin Decizia civilă nr. 538/12.II.2002 a Curții Supreme de Justiție, este indiscutabil că nu se poate vorbi despre nașterea dreptului la acțiune a reclamantului, la data pronunțării ultimei decizii, dată în contradictoriu cu pârâțul Statul Român prin Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca.

Concluzionând asupra excepției prescripției extinctive, Curtea apreciază că în condițiile în care dreptul la acțiunea în restituirea despăgubirilor, s-a născut doar în data de 23.I.2006, când s-a pronunțat în recurs Decizia Curții de Apel Cluj nr. 162, prin care s-a anulat actul ce a stat la baza plății despăgubirilor, acțiunea promovată în data de 10.VII.2007 de Ministerul Economiei și Finanțelor Publice, în nume propriu, apare ca fiind formulată înăuntrul termenului general de prescripție de 3 ani.

Referitor la cuantumul despăgubirilor convenite reclamantului, în funcție de distincția invocată de recurentă, a accipiensului de bună credință, ori de rea credință, această chestiune a fost tranșată în mod irevocabil prin aceeași Decizie civilă nr. 162/23.I.2006 a curții de Apel Cluj.

Prin această hotărâre intrată în puterea lucrului judecat, s-a statuat că fiii proprietarilor tabulari A.V.I.S. și A.S.F., având cetățenie străină, nu au depus cerere pentru acordarea măsurilor reparatorii în baza Legii nr. 112/1995, de la beneficiul căreia au fost excluși, prin dispozițiile art. 4 din lege.

Pârâta C.E., contând pe această excludere instituită de legiuitor, și invocând omisiunea acestora de a depune cerere pentru măsuri reparatorii, conchide că aceștia nu pot fi considerați acceptanți în termen ai moștenirii părinților lor, însă argumentul este eronat.

Raționamentul pârâtei nu poate funcționa *per a contrario*, în raport de artificiu legal instituit prin art. 5 alin. 4 din Legea nr. 112/1995, în legătură cu sfera imobilelor care se circumscrie obiectului legii speciale.

Or, față de aceste statuări irevocabile, reproduse mai sus, care relevă cât se poate de clar reaua credință a pârâtei, contestând în acel dosar însăși calitatea de moștenitori acceptați ai fiilor proprietarilor tabulari, este evident că în prezenta cauză pârâta nu mai poate fi considerată de bună credință, sub pretextul că ar fi avut convingerea că aceștia sunt decedați.

Ca atare, în mod corect i s-a acordat reclamantului suma solicitată în cuantum de 22.903,32 lei, actualizată cu rata inflației, în acest sens fiind și dispozițiile Legii nr. nr. 10/2001 art. 11 alin. 1, art. 12 și art. 20 alin. 1, a căror incidență în mod corect a fost reținută de Tribunalul.

De asemenea, nici criticile vizând raporturile contractuale existente între părți, nu pot fi primite, de vreme ce plat sumei convenite pentru cele două imobile s-a făcut în baza unui act administrativ, respectiv Hotărârea nr. 223/1997 a Comisiei Județene pentru aplicarea Legii nr. 112/1995, incidența dispozițiilor art. 969, 1578 Cod civil fiind exclusă.

Pe cale de consecință, Curtea față de considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 312 alin. 1 Cod.pr.civ., va respinge ca nefondat recursul pârâtei.